

EPPO's Poetry Anthology

for International Day of
Forests and World Poetry
Day 2025

Šuma

Jovan Dučić

Sva suncem šuma ispunjena,
Miriše zrak od novog meda,
Žuti se mladi šiprag klena,
U nebo prvi kozlac gleda.

Uz stabla žure vojske buba,
Žagor se svuda strašno čuje
Od kljuna, svrdla, dleta, zuba;
Pauci predu, detlić kljuje.

A Nedelja u šumi sela,
Čeka kad prvi odmor dospe,
Da širom polja brzo prospe
Krvavih bulki mora cela.

Orman Őiri - AŐık Veysel ŐatiroĐlu

Orman memleketin sũsũ
Hem ufaĐı hem irisi
Her dalında bir kuŐ sesi
Ormandaki varlıĐa bak

GũneŐten aldıĐı hızlar
Toplar havayı temizler
Sihhatli yaŐarız bizler
Ormandaki varlıĐa bak

Orman yurdun Őz evladı
Ormansız yok dũnya tadı
Cũmle iŐlerin kanadı
Ormandaki varlıĐa bak

için için inlemesi
Ne hoŐ olur dinlemesi
AĐaç çalĐının esası
Ormandaki varlıĐa bak

οοοο

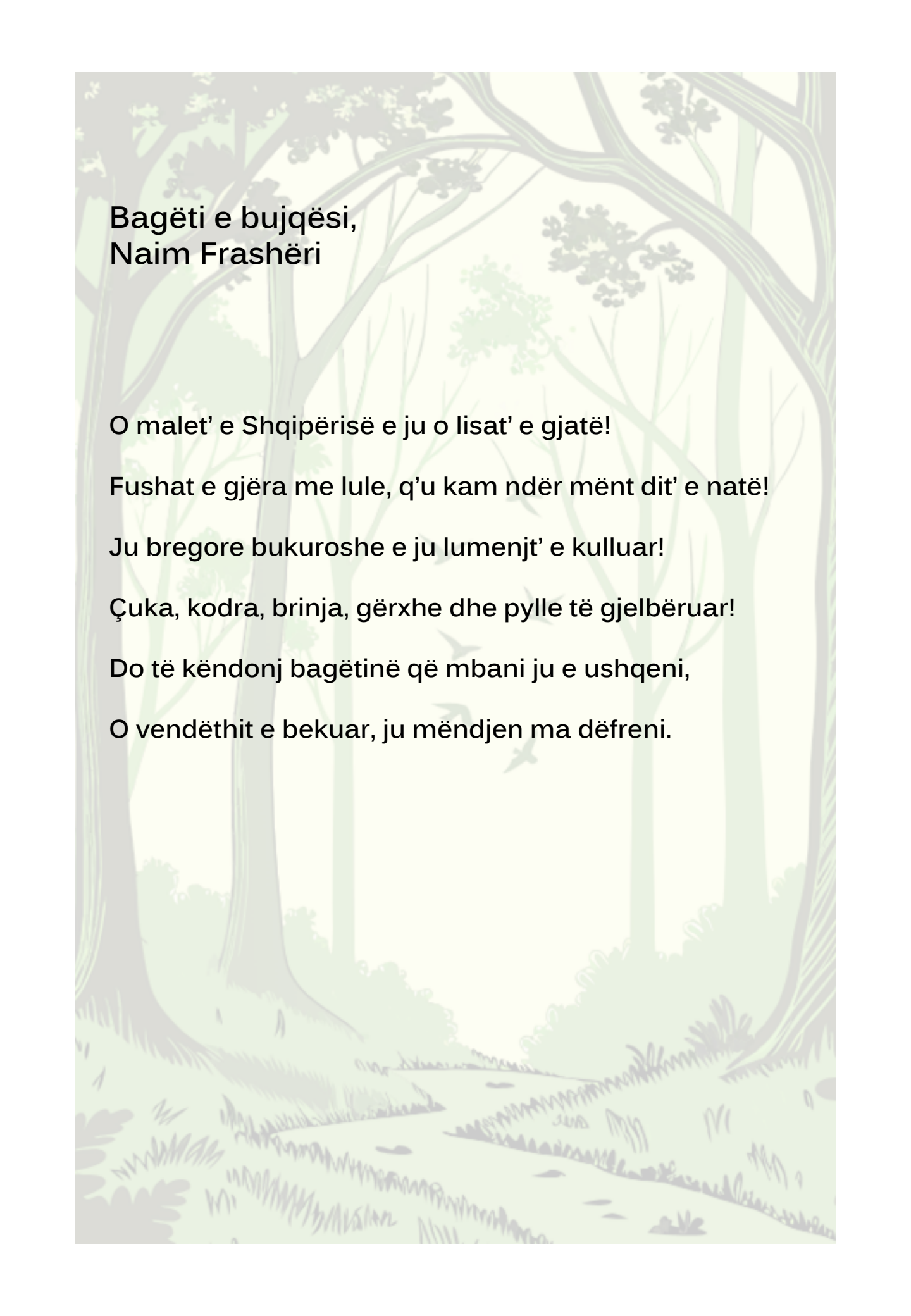
οοχ.ι

ΣΧΛΧ:Υ Q:ΘΘξ †.Χ.ι† :ο. ο.Π.ιι†.
Υ.οο. Υ.ο Λ.Πι:ι ΓΛΛ:ι †ο.Π.ιι †:ιι. ς.Υ.
ΞΧ. Π.οΧ.ι .ϖΞΕ.ο ΞΧ. Π.οΧ.ι οο.ϖΞο ςΞιιΞ Χ Ξο.Η.ιΞ.
ΓΞΛ Λ :ϖοΞΧ .ς.Λ ΞϖϖοΞ Q ιι.ιι.ο.
Ξο :κ.ι †ΞΠΞ† ιι.ο κΞςςΞι .ς. ο.ϖϖ:οΞ.
ΞΓΓ. ς.οΧ.ι ΞΥ ΞΘΘΞ ι:ηι Γ.† Ξ†.οΞιΞ.
ο.ΗοΞΧ Π.οΧ.ι ΞΥ ΞΘΘΞ ι ο:†ο† Ξ Π.ςς.Λ.
Ξιι. Π.οΧ.ι Ξ †οΧ. ηκ .Γ.ι Ξ Π.οΞηΞ.
ο.ο. Γ.ς Υι.ι .Λ .Υ Ξοο: Υ Ξο.Η.ι.

المواكب

جبران خليل جبران

ليس في الغابات حزنٌ لا ولا فيها الهمومُ
فإذا هبَّ نسيمٌ لم تجيءْ معه السمومُ
ليس حزن النفس إلا ظلٌّ وهمٍ لا يدومُ
وغيوم النفس تبدو من ثناياها النجومُ

**Bagëti e bujqësi,
Naim Frashëri**

O malet' e Shqipërisë e ju o lisat' e gjatë!

Fushat e gjëra me lule, q'u kam ndër mënt dit' e natë!

Ju bregore bukuroshe e ju lumenjt' e kulluar!

Çuka, kodra, brinja, gërxhe dhe pylle të gjelbëruar!

Do të këndonj bagëtinë që mbani ju e ushqeni,

O vendëthit e bekuar, ju mëndjen ma dëfreni.

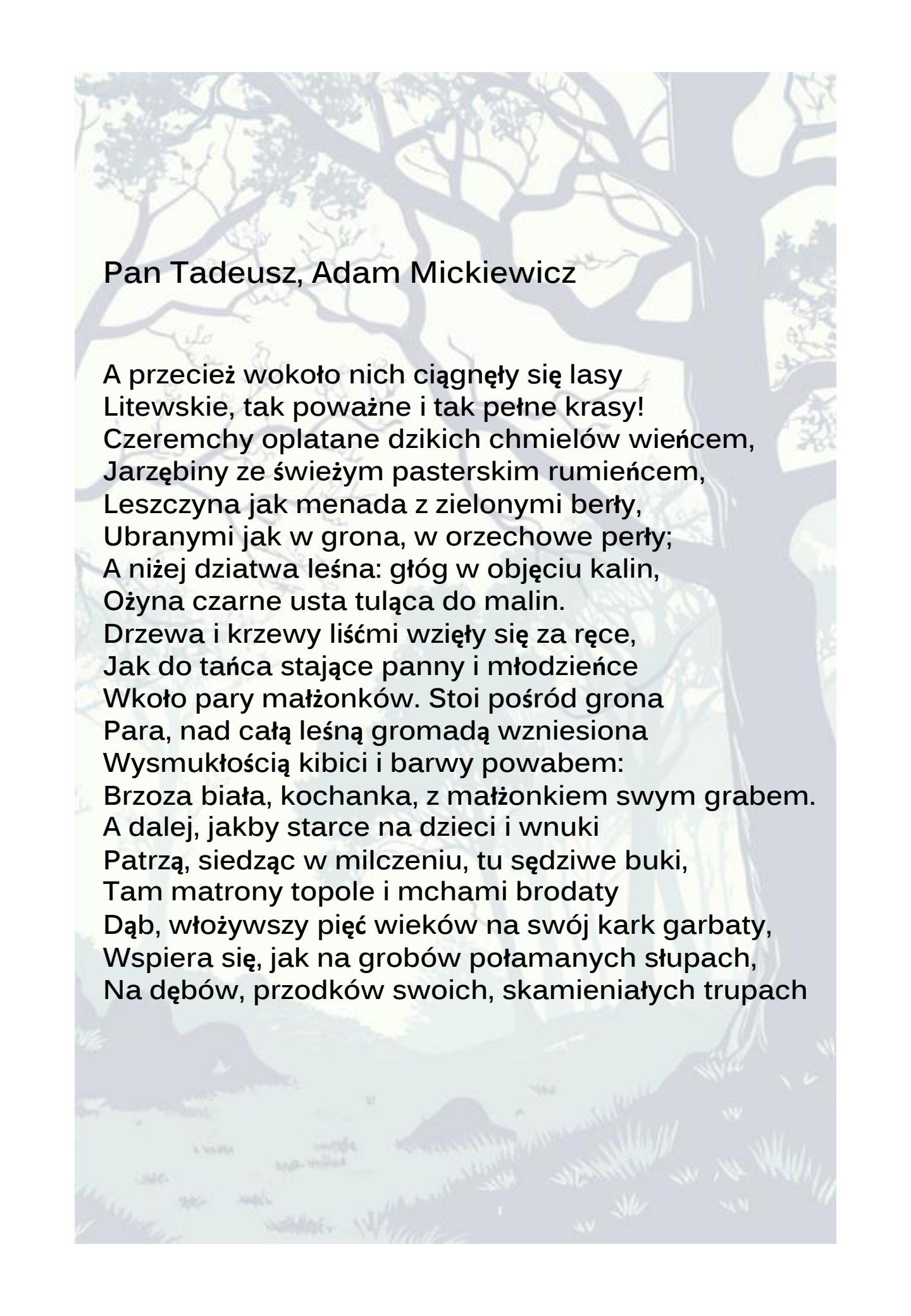
A fermosura desta fresca serra,
Luís Vaz de Camões

A fermosura desta fresca serra,
E a sombra dos verdes castanheiros,
O manso caminhar destes ribeiros,
Donde toda a tristeza se desterra;

O rouco som do mar, a estranha terra,
O esconder do Sol pelos outeiros,
O recolher dos gados derradeiros,
Das nuvens pelo ar a branda guerra;

Enfim, tudo o que a rara natureza
Com tanta variedade nos ofrece,
Me está se não te vejo magoando.

Sem ti, tudo me enoja e me aborrece;
Sem ti, perpetuamente estou passando
Nas mores alegrias, mor tristeza.

Pan Tadeusz, Adam Mickiewicz

A przecież wokół nich ciągnęły się lasy
Litewskie, tak poważne i tak pełne krasy!
Czeremchy oplatane dzikich chmielów wieńcem,
Jarzębiny ze świeżym pasterskim rumieńcem,
Leszczyna jak menada z zielonymi berty,
Ubrany jak w grona, w orzechowe perty;
A niżej dziatwa leśna: głóg w objęciu kalin,
Ożyna czarne usta tuląca do malin.
Drzewa i krzewy liśćmi wzięty się za ręce,
Jak do tańca stojące panny i młodzieńce
Wkoło pary małżonków. Stoi pośród grona
Para, nad całą leśną gromadą wzniesiona
Wysmukłością kibici i barwy powabem:
Brzoza biała, kochanka, z małżonkiem swym grabem.
A dalej, jakby starce na dzieci i wnuki
Patrzą, siedząc w milczeniu, tu sędziwe buki,
Tam matrony topole i mchami brodaty
Dąb, włożywszy pięć wieków na swój kark garbaty,
Wspiera się, jak na grobów potamanych słupach,
Na dębów, przodków swoich, skamieniałych trupach

La pioggia nel pineto - Gabriele D'Annunzio

Taci. Su le soglie
del bosco non odo
parole che dici
umane; ma odo
parole più nuove
che parlano gocciole e foglie
lontane.

Ascolta. Piove
dalle nuvole sparse.
Piove su le tamerici
salmastre ed arse,
piove sui pini
scagliosi ed irti,
piove sui mirti
divini,
su le ginestre fulgenti
di fiori accolti,
sui ginepri folti
di coccole aulenti,
piove sui nostri vólti
silvani,
piove sulle nostre mani
ignude,
sui nostri vestimenti
leggieri,
sui freschi pensieri
che l'anima schiude
novella,
su la favola bella
che ieri
t'illuse, che oggi m'illude,
o Ermione.

Sergei Yesenin (Сергей Есенин)

Отговорила роща золотая

Березовым, веселым языком,
И журавли, печально пролетая,
Уж не жалеют больше ни о ком.

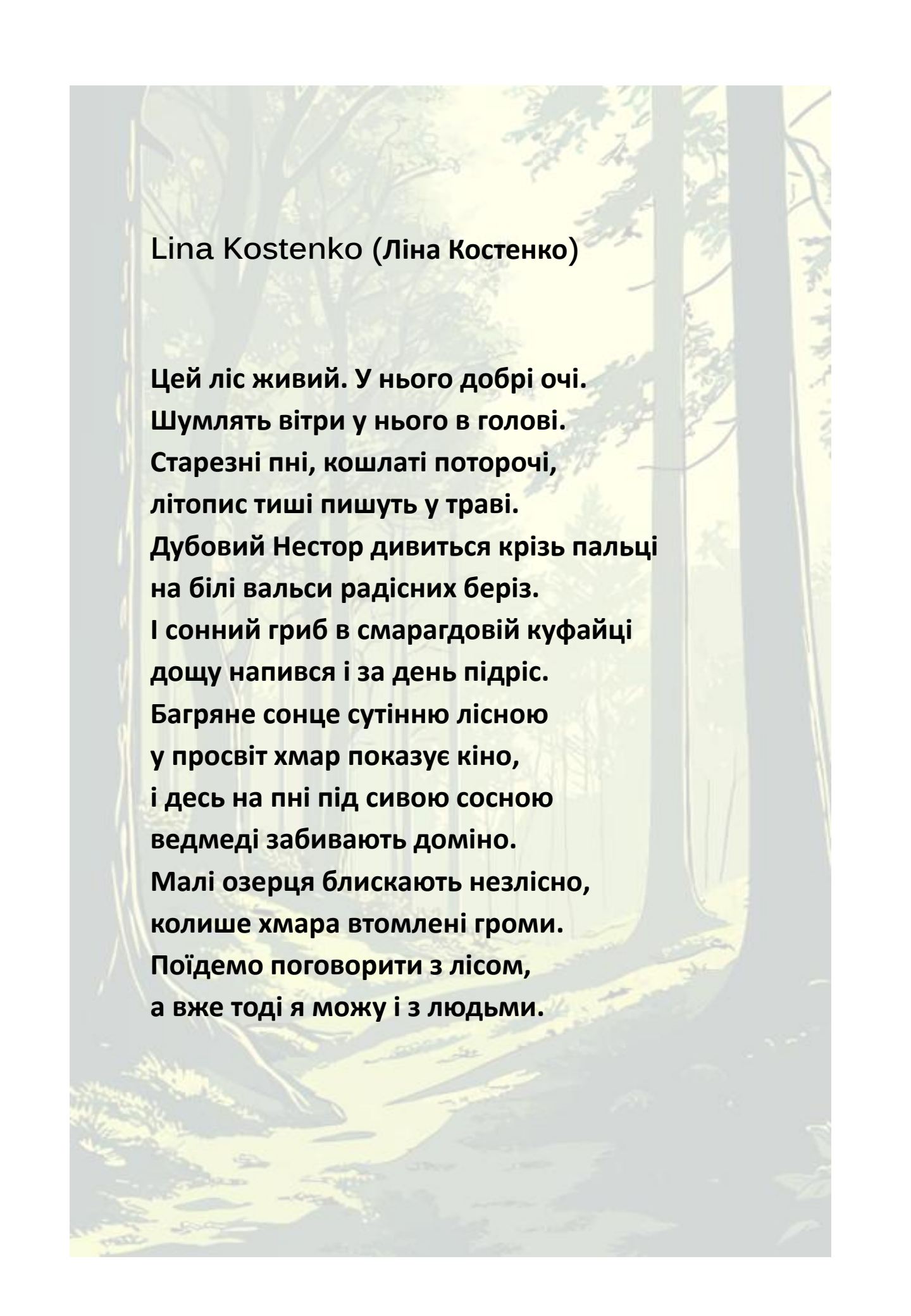
Кого жалеть? Ведь каждый в мире странник -
Пройдет, зайдет и вновь покинет дом.
О всех ушедших грезит конопляник
С широким месяцем над голубым прудом.

Стою один среди равнины голой,
А журавлей относит ветром в даль,
Я полон дум о юности веселой,
Но ничего в прошедшем мне не жаль.

Не жаль мне лет, растраченных напрасно,
Не жаль души сиреневую цветь.
В саду горит костер рябины красной,
Но никого не может он согреть.

Не обгорят рябиновые кисти,
От желтизны не пропадет трава,
Как дерево роняет тихо листья,
Так я роняю грустные слова.

И если время, ветром разметая,
Сгребет их все в один ненужный ком...
Скажите так... что роща золотая
Отговорила милым языком.

Lina Kostenko (Ліна Костенко)

Цей ліс живий. У нього добрі очі.
Шумлять вітри у нього в голові.
Старезні пні, кошлаті поторочі,
літопис тиші пишуть у траві.
Дубовий Нестор дивиться крізь пальці
на білі вальси радісних беріз.
І сонний гриб в смарагдовій куфайці
дощу напився і за день підріс.
Багряне сонце сутінню лісною
у провіт хмар показує кіно,
і десь на пні під сивою сосною
ведмеді забивають доміно.
Малі озерця блискають незлісно,
колише хмара втомлені громи.
Поїдемо поговорити з лісом,
а вже тоді я можу і з людьми.

Los Perdidos Del Bosque, Pablo Neruda

Yo soy uno de aquellos que no alcanzó a llegar al bosque,
de los retrocedidos por el invierno en la tierra,
atajados por escarabajos de irisación y picadura
o por tremendos ríos que se oponían al destino.
Éste es el bosque, el follaje es cómodo, son altísimos muebles
los árboles, ensimismadas cítaras las hojas,
se borraron senderos, cercados, patrimonios,
el aire es patriarcal y tiene olor a tristeza.

Todo es ceremonioso en el jardín salvaje
de infancia: hay manzanas cerca del agua
que llega de la nieve negra escondida en los Andes:
manzanas cuyo áspero rubor no conoce los dientes
del hombre, sino el picoteo de pájaros voraces,
manzanas que inventaron la simetría silvestre
y que caminan con lentísimo paso hacia el azúcar.

Todo es nuevo y antiguo en el esplendor circundante,
los que hasta aquí vinieron son los menoscabados,
y los que se quedaron atrás en la distancia
son los naufragos que pueden o no sobrevivir:
sólo entonces conocerán las leyes del bosque.

La Forêt

François-René de Chateaubriand

Forêt silencieuse, aimable solitude,
Que j'aime à parcourir votre ombrage ignoré !
Dans vos sombres détours, en rêvant égaré,
J'éprouve un sentiment libre d'inquiétude !
Prestiges de mon cœur ! je crois voir s'exhaler
Des arbres, des gazons une douce tristesse :
Cette onde que j'entends murmure avec mollesse,
Et dans le fond des bois semble encor m'appeler.
Oh ! que ne puis-je, heureux, passer ma vie entière
Ici, loin des humains !... Au bruit de ces ruisseaux,
Sur un tapis de fleurs, sur l'herbe printanière,
Qu'ignoré je sommeille à l'ombre des ormeaux !
Tout parle, tout me plaît sous ces voûtes tranquilles ;
Ces genêts, ornements d'un sauvage réduit,
Ce chèvrefeuille atteint d'un vent léger qui fuit,
Balancent tour à tour leurs guirlandes mobiles.
Forêts, dans vos abris gardez mes vœux offerts !
A quel amant jamais serez-vous aussi chères ?
D'autres vous rediront des amours étrangères ;
Moi de vos charmes seuls j'entretiens les déserts.

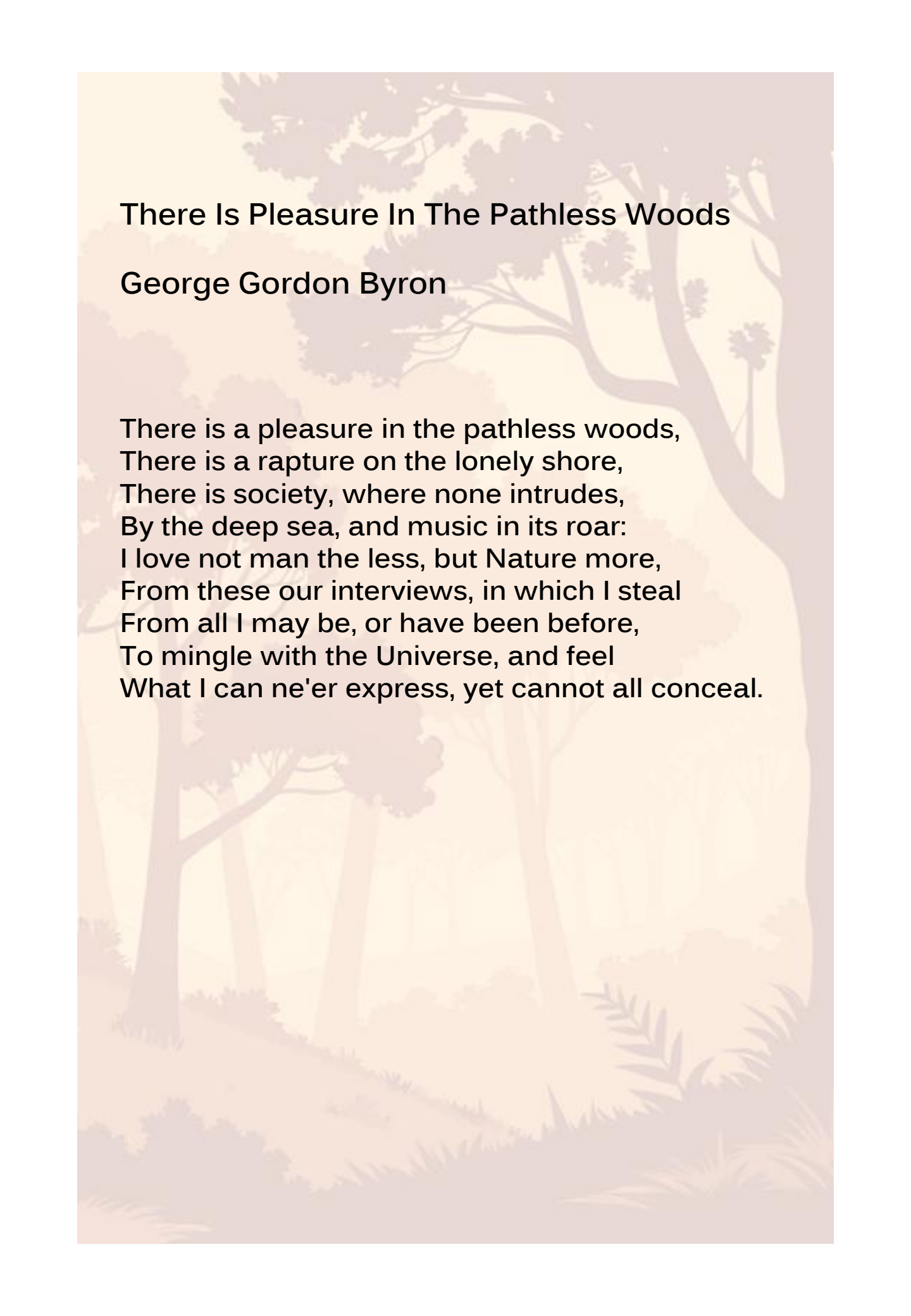

Gedicht zum Thema Natur Rainer Maria Rilke

Wieder duftet der Wald.

Es heben die schwebenden Lerchen
mit sich den Himmel empor, der unseren Schultern schwer war;
zwar sah man noch durch die Äste den Tag, wie er leer war, –
aber nach langen, regnenden Nachmittagen
kommen die goldübersonnten
neueren Stunden,
vor denen flüchtend an fernen Häuserfronten
alle die wunden
Fenster furchtsam mit Flügeln schlagen.

Dann wird es still. Sogar der Regen geht leiser
über der Steine ruhig dunkelnden Glanz.
Alle Geräusche ducken sich ganz
in die glänzenden Knospen der Reiser.

There Is Pleasure In The Pathless Woods

George Gordon Byron

There is a pleasure in the pathless woods,
There is a rapture on the lonely shore,
There is society, where none intrudes,
By the deep sea, and music in its roar:
I love not man the less, but Nature more,
From these our interviews, in which I steal
From all I may be, or have been before,
To mingle with the Universe, and feel
What I can ne'er express, yet cannot all conceal.

István Fekete
AZ ERDŐ FOHÁSZÁ

Vándor, ki elhaladsz mellettem, ne emelj rám kezet!
Én vagyok tűzhelyed melege hideg téli éjszakákon,
Én vagyok tornácod barátságos fedele,
Melynek árnyékába menekülsz a tűző nap elől,
És gyümölcsöm oltja szomjadat.
Én vagyok a gerenda, mely házadat tartja, és
vagyok asztalod lapja,
Én vagyok az ágy, amelyben fekszel,
A deszka, amelyből csónakod építed.
Én vagyok házad ajtaja
Bölcsőd fája ...
... Koporsód fedele.
Vándor, ki elmégy mellettem,
Hallgasd meg kérésem:
NE BÁNTS!

Da bi hrast mogao rast, Darko Posarić

Da bi hrast mogao rast,
Najprije žir mora past.
Potom lišće ga prekrije,
Od divljači gladne skrije.
Ujedno mu čuva vlagu,
Pa žir pod njim bolje klije.
Na proljeće tlom zablista
Vojska hrasta s četir lista.
Iz malog se žira bude,
Svem se oko sebe čude:
Zašto od njih svi su veći?
Može l' im to netko reći?
Al' nevolje tek im slijede,
Jer svatko ih rado jede!
Divlje svinje, gusjenice,
Srne, miševi, stjenice.
U prolazu svak se sladi,
Gricne žir il' listić mladi.
No hrastića puno ima
To ne šteti mnogo njima.
I trude se brzo rasti,
Znaju: tako će se spasti!
Kad si malen kao mrva
Teška godina je prva...
Stara stabla mlada brane
I nad njima šire grane
Ko velike kišobrane!
Od mraza ih štite tako
I od sunca kad je jako.
Uz zaštitu sve je lako!
Nagodinu se hrastići
Nastoje još više dići.
Od lanjskih se sad malaca
Stvara šuma stabilaca.
Listića je puno više
Svaka biljka lakše diše
Kad mali osnaže, znaj,
Starima tad stiže kraj!
Mladim stablima sad treba
Puno sunca, vedrog neba,
A stara to šuma priječi.
Stoga mora se posjeći.

Ali druge biljne vrste
Ko da stale su na prste!
Grane hitro k nebu dižu
Hrastići ih ne sustižu!
Kako sjena biva veća
Hrastićima kopni sreća...
Kad postane teško, zna se,
Šumari su tu da spase
Hrastovu šumicu mladu
Koja ostaje u hladu.
Ostala stabilca skrate,
Hrastićima sunce vrate.
Svjetlost godi, baš je fina,
Mirno rastu par godina.
Ali prema sunca sjaju
Drugi još brže bujaju!
Nad hrastiće sjenu stvore
I opet ih ljuto more.
Nema sunca, eto jada,
Pomoć treba odmah sada!
Šumari ni ne čekaju,
Šumici već pomoć daju.
Opet sijeku vrste druge
Eto sreće, nesta tuge!
U toj igri sunca, hlada
Brzo raste šuma mlada.
Godine se samo nižu
A stabilca uvis dižu.
Moraju se svjetla domoć,
Bilo sami, il' uz pomoć.
Kad već prođe dvades't ljeta
Malo što tad šumi smeta.
Hrastići su sve nadrasli
I od zaslone se spasli.
Dio neba sada traže
Grab i klen s donje etaže.
Raste šuma sve to više
Punim plućima udiše.
Stablina sad dosta nije
Prostor što bi dosta prije.
Šumar će to urediti:
Šumu malo prorijediti.

Svaki desetak godina
Iz pregustih se skupina
Prekobrojna stabla sijeku.
Tako mora, jer u tijeku
Rasta stablo pruža grane
I širi se na sve strane.
Vrijeme teče, svak se čudi
Šuma nam sve više nudi:
Hlada, ploda, drva, gljiva,
Mjesta da čovjek uživa.
No, nadasve, svoga mira
Što svakog u srce dira.
God za godom drvo stvara
Šuma postala je stara.
Jako davno bješe vrijeme
Kad na zemlju palo sjeme
Iz kog ona je nastala.
Sad je potpuno stasala!
I sama već dugo rodi
Šumsku zemlju žirom plodi.
No zbog debeloga hlada
Ne uzrasta šuma mlada,
Nego sav žir koji padne
Životinje jedu gladne.
Sad je tako, no doskora
Obnovit se šuma mora!
A taj posao se vrši
Kada šuma dob navrši
Od stočetdeset ljeta.
Tad obnove biva meta.
Da se može to provesti
Trebaju svjetla još dovesti,
Prorijediti stabla stara
Da se više ploda stvara.
Posječ grmlje koje smeta
Da klijanje ne ometa.
Šumar tada čeka s mirom
Hrastovi da rode žirom.
Kad taj žir na tlo popada
Nova šuma niče mlada
Gusta kao kakva četka.
I sve kreće ispočetka!